

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2825/2543

พนักงานอัยการจังหวัดปทุมธานีแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวโจทก์ นาย สรณัย ใจปทุม (อายุ 15 ปีเศษจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 221, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 75,
ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีที่ต้องห้ามฎีกาตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชน
และครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 124 ไม่มีบทบัญญัติใดให้อำนาจอธิบดีผู้พิพากษา
ศาลเยาวชนและครอบครัว หรือผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเยาวชนและครอบครัวอนุญาตให้ฎีกาได้
ดังเช่นกรณีอุทธรณ์ตามมาตรา 121 และกรณีไม่อาจนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา มาตรา 221 โดยอาศัยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและ
วิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 6 มาใช้บังคับแก่กรณีนี้ได้ แม้ผู้พิพากษา
หัวหน้าศาลเยาวชนและครอบครัวจะอนุญาตให้ฎีกาก็เป็นการไม่ชอบ และเมื่อคดีต้องห้ามฎีกา
แล้วก็ไม่จำเป็นต้องส่งสำนวนไปให้ผู้พิพากษาที่ระบุตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา 221 มีคำสั่งเกี่ยวกับคำร้องขออนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต่อไป

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277, 317, 91 จำเลยให้การ
รับสารภาพศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317
วรรคสาม 277 วรรคแรกให้เรียงกระทงลงโทษ จำเลยอายุ 14 ปีเศษ ลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่ง
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 แล้ว ฐานพรากเด็กจำคุก 2 ปี 6 เดือน ฐานกระทำชำเรา
จำคุก 2 ปี รวมจำคุก 4 ปี 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งคงจำคุก 2 ปี 3 เดือน
อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและ
ครอบครัวพ.ศ. 2534 มาตรา 104(2) ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งจำเลยไปฝึกอบรมที่สถานพินิจ
และคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางมีกำหนด 1 ปีนับแต่วันพิพากษาจำเลยอุทธรณ์ ขอให้ใช้วิธีการ
สำหรับเด็กและเยาวชนในสถานเบาโดยผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดปทุมธานีแผนกคดีเยาวชน
และครอบครัวอนุญาตให้อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษายืน
จำเลยฎีกา ขอให้ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนในสถานเบาโดยผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัด
ปทุมธานีแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงศาลฎีกาแผนกคดี
เยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธี
พิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวพ.ศ. 2534 มาตรา 124 บัญญัติว่า คดีที่ศาลอุทธรณ์หรือ
ศาลอุทธรณ์ภาคแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวได้พิพากษาหรือมีคำสั่ง ให้ฎีกาคำพิพากษาหรือ
คำสั่งนั้นไปยังศาลฎีกาได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความเหมือนคดีธรรมดา
เว้นแต่กรณีที่ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามมาตรา 121 ซึ่งมีความหมายว่า คดีที่ต้องห้ามอุทธรณ์ตาม
มาตรา 121 นั้น ย่อมต้องห้ามฎีกาไปด้วย โดยไม่มีบทบัญญัติใดให้อำนาจอธิบดีผู้พิพากษา
ศาลเยาวชนและครอบครัว หรือผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเยาวชนและครอบครัวอนุญาตให้ฎีกาได้
ดังเช่นกรณีอุทธรณ์ คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 317 วรรคสาม 277 วรรคหนึ่ง ให้เรียงกระทงลงโทษจำเลยอายุ 15 ปีเศษ ลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 75 แล้ว ฐานพรากเด็ก จำคุก 2 ปี 6 เดือน ฐานกระทำชำเราจำคุก 2 ปี รวมจำคุก 4 ปี 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 2 ปี 3 เดือน จำเลยกระทำผิดเพราะความเยาว์วัย หากได้รับการอบรมขัดเกลาจนเสียความประพฤติ น่าจะเป็นผลดีแก่จำเลยยิ่งกว่าจะให้ได้รับโทษจำคุก อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 104(2) ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งจำเลยไปฝึกอบรมที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางมีกำหนด 1 ปีนับแต่วันพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 124 ที่จำเลยฎีกาขอให้ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนในสถานเบา เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามตามบทกฎหมายข้างต้นและบทกฎหมายนี้ก็ไม่อาจมีการอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาดังกล่าวได้ด้วย เพราะหากกฎหมายประสงค์จะให้มีการอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาดังกล่าวแล้ว ก็ชอบที่จะบัญญัติไว้ให้ชัดเจนเช่นเดียวกับการอนุญาตให้อุทธรณ์ตามมาตรา 122 ด้วย และกรณีไม่อาจนำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 โดยอาศัยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 6 มาใช้บังคับแก่กรณีนี้ได้ แม้ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลที่ไม่ใช่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ภาค 1 เห็นว่า ข้อความที่ตัดสินนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลสูงสุดและอนุญาตให้ฎีกา ก็ไม่ชอบ และเมื่อคดีต้องห้ามฎีกาแล้ว ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะส่งสำนวนไปให้ผู้พิพากษาที่ระบุดตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 พิจารณาและมีคำสั่งเกี่ยวกับคำร้องขออนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงและฎีกาของจำเลยต่อไปที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาจำเลยมานั้น เป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัวไม่รับวินิจฉัยให้พิพากษายกฎีกาจำเลย

องค์คณะ

สุวัตร สุขเกษม · สมพล สัตยาอภิธาน · ขวลิท ธรรมฤาษุ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2825/2543>